

**Sygn. akt II Ka 947/17**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 12 kwietnia 2018 r.**

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Sędziowie:	SO Mirosław Onisko SO Grażyna Orzechowska (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Jarosława Kowalczyka

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2018 r.

sprawy **skazanej H. P.**

#### **o wyrok łączny**

na skutek apelacji, wniesionej przez skazaną

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 24 października 2017 r. sygn. akt II K 128/17

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. G. w S. kwotę 147,60 zł (w tym 27,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę skazanej H. P. sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym; zwalnia skazaną od wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

**Sygn. II Ka 947/18**

## UZASADNIENIE

**H. P. została skazana prawomocnymi wyrokami:**

**I. Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 21 listopada 2006 r. w sprawie sygn. akt II K 303/05 za czyny:**

- I – z art. 284 § 2 kk popełniony w okresie od dnia 01 lutego 2005 r. do dnia 10 sierpnia 2005 r. na karę 1 (jednego) roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 zł każda;

- II, III i IV z art. 270 § 1 kk – popełnione w warunkach ciągu przestępstw w dniu 28 lutego 2005 r., w dniu 07 marca 2005 r., w dniu 16 marca 2005 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V – z art. 276 kk popełniony w dniu 29 września 2005 r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk orzeczono karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 2 (dwóch) lat; postanowieniem Sądu Rejonowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 17 lipca 2008 r. udzielono przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności do dnia 17 stycznia 2009 r. postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 16 grudnia 2008 r. udzielono przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności do dnia 17 kwietnia 2009 r. postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2009 r. udzielono dalszej przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności do dnia 17 lipca 2009 r. postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie z dnia 16 listopada 2009 r. udzielono dalszej przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności; postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2015 r. zwolniono na przerwę w karze do dnia 13 października 2015 r.; **kara w trakcie wykonywania;**

**II. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 29 października 2008 r. w sprawie sygn. akt II K 346/08** - na jego mocy rozwiązano orzeczenie o karze łącznej grzywny zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 lipca 2004 r., sygn. akt II K 214/04 oraz orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w wyrokach: Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie sygn. akt II K 214/04 oraz Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie sygn. akt IV K 400/04;

na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączono kary grzywny orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 16 października 2003 r., sygn. akt II K 509/02, wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 lipca 2004 r., w sprawie sygn. akt II K 214/04 wymierzoną za czyn opisany w pkt I popełniony w dniu 23 stycznia 2003 r. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 28 listopada 2005 r., sygn. akt IV K 201/05 wymierzoną za czyn opisany w pkt II popełniony w okresie od stycznia do 31 grudnia 1999 r. z art. 218 § 1 kk w zb. z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 24 lutego 2006 r., sygn. akt II K 220/03 za czyn opisany w pkt II popełniony w okresie od 06 lipca 2001 r. do 02 lipca 2002 r. z art. 284 § 2 kk i wymierzono łączną karę grzywny w rozmiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączono orzeczone kary pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 16 października 2003 r., sygn. akt II K 509/02 wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 lipca 2004 r., w sprawie sygn. akt II K 214/04 wymierzoną za czyn opisany w pkt I popełniony w dniu 23 stycznia 2003 r. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 grudnia 2004 r., w sprawie sygn. akt IV K 400/04 za czyn opisany w pkt II popełniony w dniu 18 listopada 2002 r. z art. 270 § 1 kk i wymierzono łączną karę pozbawienia wolności w rozmiarze 1 (jednego) roku;

na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączono orzeczone kary grzywny wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 lipca 2004 r., sygn. akt II K 214/04 wymierzoną za czyn opisany w pkt VI popełniony w dniu 19 stycznia 2004 r. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt IV K 400/04 wymierzoną za czyn opisany w pkt I popełniony w okresie od 18 listopada 2002 r. do dnia 29 lutego 2004 r. z art. 218 § 1 kk w zb. z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i wymierzono łączną karę grzywny w rozmiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 10 (dziesięciu) złotych;

na podstawie art. 85 i 86 § 1 kk połączono orzeczone kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 lipca 2004 r., sygn. akt II K 214/04 wymierzoną za czyn opisany w pkt II popełniony w styczniu 2004 r. z art. 270 § 1 kk, w pkt III popełniony w dniu 15 stycznia 2004 r. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, w pkt IV popełniony w styczniu 2004 r. z art. 270 § 1 kk, w pkt V popełniony w nieustalonym miejscu i czasie z art. 270 § 1 kk, w pkt VI popełniony w dniu 19 stycznia 2004 r. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; wyrokiem Sądu Rejonowego

w Węgrowie z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt IV K 400/04 za czyn opisany w pkt I popełniony w okresie od 18 listopada 2002 r. do dnia 29 lutego 2004 r. z art. 218 § 1 kk w zb. z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, w pkt III popełniony w dniu 05 listopada 2003 r. z art. 275 § 1 kk, w pkt IV popełniony w dniu 21 maja 2004 r. z art. 225 § 2 kk; wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 20 lutego 2007 r., sygn. akt II K 242/06 i wymierzono łączną karę pozbawienia wolności w rozmiarze 3 (trzech) lat; postanowieniem Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 25 czerwca 2010 r. odroczone wykonanie kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności do czasu ustania przeszkody oraz warunkowo zawieszono wykonanie kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności na okres próby 5 (pięciu) lat; **kara nie wykonana;**

**III. Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie sygn. akt II K 728/11** za czyn z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w okresie od 16 do 24 czerwca 2011 r. daty bliżej nieustalonej na karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności; **kara nie wykonana;**

**IV. Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie sygn. akt II K 217/14** za czyny: I – z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 08 kwietnia 2013 r.; II – z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 17 maja 2013 r.; III – z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 07 czerwca 2013 r.; IV – z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 08 października 2013 r. uznając, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, za które wymierzono karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; **kara nie wykonana.**

Aktualnie skazana od dnia 15 września 2016 r. odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem w sprawie II K 303/05. Kary orzeczone w sprawach II K 728/11, II K 346/08 i II K 214/14 są karami wprowadzonymi do wykonania i będą wykonywane w dalszej kolejności – jak wynika z opinii o skazanej (vide k. 16).

**Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem łącznym z dnia 24 października 2017 r., sygn. II K 128/17:**

I. na podstawie art. 568a § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 i 2 kk połączył kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone:

- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 29 października 2008 r. w sprawie sygn. akt II K 346/08 i
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 21 listopada 2006 r. w sprawie sygn. akt II K 303/05 oraz
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 22 listopada 2006 r. w sprawie sygn. akt II K 728/11 oraz
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie sygn. akt II K 217/14

i wymierzył skazanej H. P. łączną karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych, po 10 (dziesięć) złotych każda z nich;

II. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanej okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach: o sygn. akt II K 346/08 Sądu Rejonowego w Węgrowie od dnia 12 listopada 2007 r. do dnia 29 listopada 2007 r. i o sygn. akt II K 303/05 Sądu Rejonowego w Węgrowie od dnia 06 września 2007 r. do dnia 12 listopada 2007 r. i od dnia 15 września 2016 r., godz. 14:45 do dnia wydania wyroku, przyjmując, że 1 (jeden) dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności;

III. zwolnił skazaną od wydatków, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniosła skazana, zaskarżając go w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, na swoją korzyść, zarzucając mu:

1. brak obiektywizmu – obrażę art. 4 kpk w związku z art. 2 § 2 kpk;

2. dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, co spowodowało błędy w ustaleniach faktycznych;
3. rażąco niewspółmierność kary w stosunku do winy – obrazę art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 85a kk.

Podnosząc powyższe zarzuty skazana wniosła o zmianę skarżonego orzeczenia poprzez obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności oraz zwolnienie jej od kosztów niniejszego postępowania, jak również o sprowadzenie jej na rozprawę apelacyjną w przedmiotowej sprawie (odmowa sprowadzenia – postanowienia SO z dnia 10 stycznia 2018 r., k. 85 i z dnia 2 marca 2018 r., k. 92).

Na rozprawie apelacyjnej obrońca skazanej poparł apelację i wnioski w niej zawarte, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zastosowanie zasady pełnej absorpcji, nadto wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu, oświadczając, że nie zostały one uiszczone w całości, ani w części. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja skazanej jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Mimo podniesienia przez apelującą zarzutów z zakresu obrazę przepisów procesowych (art. 4 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk oraz art. 7 kpk), wniesiony przez nią środek zaskarżenia sprowadzał się wyłącznie do postulowania obniżenia orzeczonej przez Sąd Rejonowy kary łącznej pozbawienia wolności, przy jednoczesnym twierdzeniu, że określonym przesłankom łagodzącym Sąd ten nie nadał właściwej rangi i znaczenia. W tej sytuacji, w przekonaniu Sądu Okręgowego, sztucznie rozbudowana apelacja skazanej z powodzeniem mogła zostać ograniczona do zarzutu określonego w art. 438 pkt 4 kpk - rażącej niewspółmierności kary, tym bardziej, iż konfiguracja łączonych kar ze spraw II K 346/08, II K 303/05, II K 728/11 oraz II K 217/14 i zasadność zastosowania przepisów KK i KPK w brzmieniu po nowelizacji, jaka miała miejsce z dniem 1 lipca 2015 r. nie była przez nią negowana. Sąd Odwoławczy poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej nie stwierdził, aby zapadł on z naruszeniem treści art. 4 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk oraz art. 7 kpk.

Przechodząc do meritum, tylko wtedy można uznać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona, jeżeli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość.

W ocenie Sądu Okręgowego, kryterium tego nie spełniają kary łączne 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywna w wymiarze 400 stawek, po 10 zł każda z nich, orzeczone wobec H. P. w zaskarżonym wyroku.

Kontrola instancyjna orzeczenia doprowadziła Sąd Odwoławczy do przekonania, że Sąd Rejonowy trafnie ocenił związek czasowy oraz przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy przestępstwami, za które H. P. została skazana prawomocnymi wyrokami podlegającymi łączeniu. Zdaniem Sądu II instancji, Sąd Rejonowy właściwie uwzględnił wszystkie okoliczności wynikające z kodeksowych dyrektyw wymiaru kary łącznej (art. 85a kk), przyjmując, iż nie dają one podstawy ani do wzięcia pod uwagę najbardziej rygorystycznego modelu, tj. zasady kumulacji, ani też najbardziej korzystnego dla skazanej systemu absorpcji, słusznie w tej sytuacji stosując zasadę asperacji. W orzecznictwie i doktrynie od dawna gruntowany jest pogląd, że im bliższe są związki czasowe i rodzajowe pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, tym bardziej wskazane jest zastosowanie przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji, natomiast im związki te są odleglejsze, tym pełniejsze winno być zastosowanie zasady kumulacji. Pośrednia zasada asperacji z jednej strony pozwala uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadzi dyrektywa absorpcji (oznaczająca w istocie wymiar kary łącznej ściśle ograniczony do kary jednostkowej za jedno z przestępstw pozostających w zbiegu oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych czynów przestępczych skazanej), a z drugiej strony pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary i zasad humanitaryzmu stosowania kar. Oparcie przez Sąd ferujący wyrok wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji lub kumulacji każdorazowo traktować należy zatem jako rozwiązanie zupełnie skrajne, stosowane absolutnie wyjątkowo

i wymagające szczególnego uzasadnienia, a zatem podstawową regułą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji, słusznie zastosowana przez Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie.

W kontekście powyższego, w realiach tej sprawy, biorąc pod uwagę, iż łącznie podlegała kara 3 lat pozbawienia wolności ze sprawy II K 346/08 (wyrok łączny) oraz kary: 2 lata pozbawienia wolności ze sprawy II 303/15 (kara łączna), 7 miesięcy pozbawienia wolności ze sprawy II K 728/11 oraz 1 rok pozbawienia wolności ze sprawy II K 217/14 - zastosowanie zasady pełnej absorpcji przez Sąd Rejonowy przy wymiarze kary łącznej wiązałoby się z bezzasadnym quasi darowaniem skazanej wykonania kar z trzech spraw II K 303/15, II K 728/11 i II K 217/14 i tym samym implikowałoby bezkarność skazanej za przestępstwa, za które została skazana w w/w wyrokach.

Kara 1 roku pozbawienia wolności ze sprawy II K 346/08, która w toku postępowania wykonawczego była dwukrotnie odraczana, a postanowieniem Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 25 czerwca 2010 r., na podstawie art. 152 kkw, warunkowo zawieszona na okres 5 lat próby, w ogóle nie wchodziła w skład kary łącznej. Bezzasadność twierdzeń skarżącej odnośnie braku uwzględnienia przez Sąd I instancji powyższej okoliczności w postaci warunkowego zawieszenia wykonania w/w kary w trybie art. 152 kkw, w świetle prawidłowo ustalonych maksymalnych i minimalnych granic wymiaru kary łącznej, nie budzi jakichkolwiek wątpliwości Sądu Odwoławczego.

Gdyby skazana miała odbywać po kolei kary orzeczone wyrokami o sygn. II K 346/08, II K 303/05, II K 728/11 i II K 217/14 to miałyby do odbycia karę 6 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczona przez Sąd meriti „nowa” kara łączna 5 lat pozbawienia wolności skróciła ten okres o 1 rok i 7 miesięcy. Zdaniem Sądu Okręgowego, w tej sytuacji nie może być mowy o rażącej niewspółmierności kary, o jakiej stanowi przepis art. 438 pkt 4 kpk. Pamiętać przy tym należało, iż wyrok zapadły w sprawie II K 346/08 był już wyrokiem łącznym, dlatego też, w ocenie Sądu II instancji, dalsze w stosunku do kontestowanego obecnie wyroku, złagodzenie kolejnej kary łącznej orzeczonej w niniejszej sprawie wytworzyłoby stan bezzasadnego premiowania skazanej, przecząc celom określonym w przepisie art. 85a kk.

W tym stanie sprawy, wnioski skazanej o wymierzenie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, uznano za niemożliwy do przyjęcia.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w orzeczeniu pierwszoinstancyjnym należy uwzględnić wszelkie zaistniałe w sprawie okoliczności łagodzące, w tym także wypowiedź opinii o skazanej z jednostki penitencjarnej, w której obecnie przebywa. W orzecznictwie wprost wskazuje się, iż zachowanie skazanego w czasie wymierzania kary łącznej może mieć znaczenie dla wymiaru kary, ale okoliczności tej nie można nadawać nadmiernego znaczenia, bo ma ono jedynie funkcję subsydiarną (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2013 r., sygn. II AKa 142/13, LEX nr 1366142).

W świetle powyższego, to, że H. P. w zakładzie karnym przestrzega regulaminu odbywania kary i wyraziła skruchę w związku z popełnionymi przestępstwami, nie może być okolicznością, która w decydującej mierze, jak tego żąda skarżąca, miałaby wpłynąć na wymiar orzeczonej kary łącznej, albowiem taka postawa jest obowiązkiem każdej osoby przebywającej w warunkach izolacyjnych. Świadczy o postępującym procesie resocjalizacji skazanej i jej chęci powrotu do życia poza warunkami więziennymi. Dodać przy tym należy, iż sytuacja rodzinna skazanej nie jest odosobniona w stosunku do innych osadzonych wykonujących karę pozbawienia wolności, którzy mają małoletnie dzieci i rodziców w podeszłym wieku, wymagających opieki i wsparcia. Analogiczne uwagi dotyczą śmierci męża skazanej w wyniku choroby nowotworowej.

W przekonaniu Sądu II instancji, wskazanym powyżej okolicznościom łagodzącym nadano właściwą rangę i znaczenie, w konfrontacji z innymi kryteriami wymiaru kary łącznej, co znajduje swoje odzwierciedlenie w jej wymiarze.

Sąd Okręgowy, w tym składzie orzekającym, stoi na stanowisku, iż względy rodzinne nie mogą automatycznie determinować stwierdzenia zaistnienia rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności w kierunku

korzystnym dla skazanej, a zatem zastosowania zasady pełnej absorpcji, skoro wystarczającym w tym względzie są rozwiązania przewidziane przez ustawodawcę w przepisie art. 153 kkw, dotyczącym przerwy w karze.

Odnosząc się do kolejnych argumentów przedstawionych przez skarżącą w uzasadnieniu wniesionej apelacji, przypomnieć należy także, iż przepis art. 37a kk i art. 37b kk nie mają charakteru norm stanowczych, zawierających nakaz lub zakaz określonego postępowania, a zatem obraza ich treści - w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. - w ogóle nie wchodzi w grę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. II AKA 42/16, KZS 2016/9/83, Prok.i Pr.-wkl. 2017/3/39, LEX nr 2047228).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wprost wskazuje się, iż art. 37b kk nie ma zastosowania do wymiaru kar za poszczególne występki, lecz do wymiaru kary łącznej i orzeczenie dopiero na tym etapie rozstrzygania kary ograniczenia wolności obok łącznej kary pozbawienia wolności, jest jaskrawo sprzeczne z treścią tego przepisu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. II KK 295/16, Prok. i Pr. 2017 nr 2, poz. 2, KZS 2017 nr 3, poz. 7, Legalis Numer 1545779).

Skazana H. P. wskazując we wniesionej apelacji na przedawnienie zarzutów i czasookres czynów przypisanych jej w wyrokach II K 400/14 i II K 303/15 (k. 70) myli także pojęcia przedawnienia karalności (do kiedy od daty czynu można wydać wyrok i orzec karę za dane przestępstwo) z przedawnieniem wykonania prawomocnie orzeczonej kary. W tej specyficznej sytuacji, w przekonaniu Sądu Okręgowego, wystarczającym będzie odesłanie jej do treści art. 103 kk.

Na zakończenie niniejszych rozważań dodać jedynie należy, iż dokonana przez Sąd Okręgowy weryfikacja twierdzeń skazanej odnośnie nieprawidłowości w zaliczeniu okresów rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary łącznej, nie wykazała, aby zaskarżony wyrok łączny był obarczony błędem w tymże względzie.

Z powyższych względów, nie dostrzegając przesłanek do ingerencji w zaskarżony wyrok, Sąd Okręgowy w Siedlcach utrzymał go w mocy.

Na podstawie § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłatnej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714), Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. G. w S. kwotę 147,60 zł (w tym 27,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony skazanej postępowaniu apelacyjnym.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił skazaną od wydatków za II instancję, stwierdzając, że poniesie je Skarb Państwa. Za rozstrzygnięciem tej treści przemawia trudna sytuacja materialna skazanej, który odbywa obecnie karę pozbawienia wolności. Jej koniec pozostaje dość odległy, a skazana nie jest zatrudniona odpłatnie.

Z tych też względów, stosownie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.